

Lili Hayward
MACSKA A KARÁCSONYFA ALATT

Macska a karácsonyfa alatt

LILI HAYWARD

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Cat of Yule Cottage

Copyright © 2016 by Lili Hayward
All rights reserved.

Hungarian translation © Fekete Katalin

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
FEKETE KATALIN

ISBN 978 615 104 062 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

Borító és belív nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

„Hiszen minden család kerülgette legalább
egyszer a forró kását!”

Részlet Christopher Smart: *Jubilate Agno* című
költeményének *For I will consider my Cat Jeoffry*
(A macskám, Jeoffry) című szakaszából

A ház neve: Ensyule.

Ensyule. Hosszasan ízlelgetem a szót, mint a kanálról csepegő mézet. Ensyule: szürke és zöld. Régi kövek. Régi fák. A zuzmótól okkersárga zsúptető. Egy apró rét, amelyen derékig ér a fű, és beborítja a napsütés, patak csordogál, friss vízfolyás keresi útját egészen a tengerig. A ház egyedül áll, egy mély völgy legmélyebb részén ez az egyetlen lakóhely. Mint amikor az ember valami becses kincset ölel a karjában.

Csikorog a talpam alatt a kővel kirakott út, a lapokat megtörte az idő. A fejem felett az egymás felé nyúló fák boltívet alkotnak. A lombkoronájuk immár szakadozik és feslik, ám így is megszűrlik a talajra hulló fényt. Furcsa érzéssel tölt el, hogy egy táskával a hátamon és egy bőrrönddel a kezemben gyalogolok bele a csendbe, míg a cipőm talpán a város mocskát lassan elfedi a vidéki út pora.

Az ösvény egészen a bejáratig vezet. Megállok a küszöb előtt, az elszórt madárcsicsergést hallgatom. Egyetlen pillanat vagy akár több perc is eltelhetett közben, amelyek itt mintha értelmüket is vesztenék: csupán évszakok és évszázadok léteznek, amelyeket cserjékben és kidőlt fákban mérnek. Még a kulcsom is öreg. Nehéz és masszív, a felületét számtalan zseb koptatta fényesre. Végül bedugom a zárba, és halk kattanással elfordul. Az ajtó másik oldalán egy teljesen új élet vár.

Nagy levegőt veszek, és kitérom az ajtót.

A lendület nyikorogva akad meg, ám a szemem csak a sötétséget érzékeli. A hónapok óta mozdulatlan leve-

gő most kiárad, szinte beborít. Behunyom a szemem, és mélyet lélegzem. Az illatában őszöreg kő és hideg hamu, egykorvult kenyérsütések emléke, a fagerendák édessége. És még valami, amit nem tudok nevén nevezni: fűszerek és öröközöldek meg hó illata, ám mielőtt a gondolat testet ölthetne az elmémbe, már tova is szállt...

A szemem lassan hozzászokik a félhomályhoz. Egy hosszú, alacsony helyiség húzódik előttem, a végén hatalmas kandalló, amely feneketlen bendőként tátog a szoba végében. A padló kőlapjait rongyos szőnyegek fedik. A sarokban karosszék gubbaszt, a szövétét réges-rég elnyűtték. Nincs sok bútordarab: csak egy hosszú asztal, egy sötét kredenc, egy oldalára dőlt szék. A kezdetben érzett illat eltűnik, és lassan átveszi a helyét egy sor, kevésbé kellemes szag. Por és doh. Penész és rozsda, nyirkosság és rothadás. Idebent semmi sem mozdul. Kikukucsálok a házikó elé, át a kis rét felett. Semmi. Csak egy nem túl mély tálka a küszöb mellett, benne állott, zöldes víz.

Hagyom, hogy a bőröndöm nagy puffanással a földre essen.

Mit tettem?

Az ősi magyalfák árnyékában valami megmozdul. Egy szempár bukkan elő. Sárga, mint a faggyú, sárga, mint a kukorica. Őszöreg szempár, vad, mint a sasé, és most a kis ház felé fordul.

Végighúzom a lábfejem a padlón. A levegőbe porszemek emelkednek, a beszűrődő fényben kavarognak. Semmit sem segít a helyzeten az, hogy közelebbről megvizsgálom mindent. A gipszfallak omladoznak, és a füst bekormozta őket. A kőlapok töredezetek. A képen olyan festőinek

tűnő, rombusz alakú ablaküvegtáblák mind hiányoznak, a helyüket rongyokkal tömködték be.

Ez mind az öregember hibája. Ha nem lett volna ott az ingatlanügynök irodájában, ha nem nyaggatott volna... Csak látni akartam ezt a helyet, megnézni, egyetlenegyszer. Azt gondoltam, az elég lesz. Az eszembe sem jutott, hogy rám támad egy mérges helybéli, aki feldühödött azon, hogy a nagynénje kis házat bérbe adják. Roscarrow-nak hívták. Mr. Roscarrow-nak. A képe leginkább egy vetőburgonyára hasonlított.

– Még ha a vén tyúk nem is hagyta rám a helyet – puffogott –, még ha nem is hagyta rám, nem engedem, hogy holmi városiak ide jöjjenek, és tönkretegyenek mindent, ami értékes. Önkényesen elfoglalják a múltunkat, aztán az év végére itt is hagyják üresen. Nem, ezt nem csinálhatják Enysyule-lal...

Az ügynök megpróbálta az én érdekeimet képviselni. Talán kínosan érezte magát amiatt, hogy ideutaztam a messzi Londonból, és aztán egy öregember tirádáját kell végighallgatnom. Közölte a férfival, hogy nem nyaralónak venném ki a házat, és hogy a nagynénje végrendeletében az a kitétel szerepelt, hogy kizárólag hosszú távra és állandó lakhelyként adható bérbe. Ám ez mit sem segített.

– Pletykafészek! – sziszegte. – Úgysem tudna ott élni. Én ismerem azt a helyet. Még egy éjszakát sem bírna ki ott.

Ekkor viszont bennem is elpattant egy húr. Mielőtt meggondolhattam volna magam, már közöltem is az ingatlanügynökkel, hogy kiveszem a házat. Azt hittem, hogy az öregember ráígér az ajánlatomra. Eszembe sem jutott az a lehetőség, hogy csak blöfföl és bajt kever. Mire az ügynök a „feltételekről” meg a „követelményekről” magyarázott, a döbbenettől megkukulva már csupán egyetértően bólo-

gattam. Aztán adott nekem egy tollat, majd kezét ráztunk, és ezzel máris egy kis ház lakója lettem. Felnéztem a foltos plafonra, a koszos ablakokra, és kitekintettem a nyitott ajtón át a völgyre, amelyben lassan átvette az uralmat az est hidege. Egészen pontosan *ennek* a kis háznak a lakója lettem.

Nagyot nyögve felkelek a megereszkedett karosszékből, és nekilátok az alsó szint feltérképezésének. A hirdetés szerint a házikó bútorozott, ám egy új matracot és a tűzhelyhez való gázpalackot leszámítva ez csupán annyit jelent, hogy semmit sem vittek el innen. A polcokon könyvek sorakoznak, a falakról képek lógnak. A helyiségben a legnagyobb bútordarab kétségkívül a konyhasztal. Hatalmas méretű és meglehetősen viharvert, az idő vasfoga rendesen nyomot hagyott rajta. Megérintek rajta egy mély rést. Vajon hány vacsorát költöttek el itt? Hány vég szöveget vágtak rajta, hány levelet írtak és hány lehorzsolt térdet ápoltak mellette?

Úgy tűnik, már amennyiben hihetek az ingatlanügynöknek, hogy én leszek az első idegen, aki a házikóban lakik. Az épület ötszáz éves múltjára visszatekintve a ház mindvégig csupán két család tulajdonában volt. Erre jöttem én, a csillogó szemű író a városból, aki még csak egy kertet sem gondozott soha, nemhogy egy egész völgyet!

Utat török egy kis helyiséghez, amely kamrának tűnik. Befőttesüvegek és konzervek sorakoznak a polcon. A tartalma szinte mindnek valami halféle: apróbb és nagyobb szardínia meg tonhal. A hátsó sorokban megbúvik pár olyan üveg, amelyben valami sötét és ragadós dolog lapul. Megfordítom az egyiket. Az oldalán reszketeg kézírással felirat hirdeti: *Szederbor*, a dátum pedig két évvel ezelőtti.

Visszateszem az üveget, és hirtelen furcsa magány telepszik rám: egyedül vagyok ebben a mély völgyben, ahol csupán egy öregasszony életének a nyomai szegődnek társamul. Bárcsak beszélhetnék valakivel, akár csak egy percig, de itt nincs térerő, és még ha lenne is, ugyan kit hívnék fel? Az anyámat vagy a nővéremet? Már így is őrülnék tartanak, amiért ilyen messzire költöztem, és ami még ennél is rosszabb, hazudtam nekik a házról. Azt mondtam nekik, hogy megnéztem, mielőtt aláírtam volna a szerződést. Hosszasan lelkendeztem előttük a kandallóról meg a kertről, a csodás zsúptetőről meg a mindent körülvevő rétről, amelynek a mély békességében „annyira sokat tudok majd alkotni”. Ha tudnák, hogy egy évre kibéreltem a helyet azok után, hogy egyetlen, szemcsés fényképet láttam csupán róla. És ha ismernék a megállapodás szokatlan feltételeit... Ebbe jobb bele sem gondolni.

A mosogató feletti csapot néhol rozsdá borítja, mint itt mindent. Óvatosan megnyitom. Pár pillanatig teljes csend honol. Aztán hirtelen mélyről jövő gurgulázás hangzik, és víz robban ki belőle kisebb lökésekben. Barna meg piszkos, de egy idő után egyenletessé válik a folyása és kitisztul. A jeges folyam alá tartom a kezem.

Felette a koszos ablak a kertre nyílik, mögötte az aprócska rét húzódik, és egészen az erdőig ellátni. Lehajtom a fejem, és hideg vizet fröcskölök a fáradt arcomra. Ahogy pislogok, meg mernék esküdni rá, hogy egy árnyalakot látok megmozdulni a szemem sarkából. Amikor azonban odafordulok, semmi sincs ott. *Csak egy madár*, mondom magamban, bár feláll a szőr a hátamon a gondolattól, hogy odakintről valaki – vagy valami – engem figyel.

A kis házban apró lábak zaja neszel, az alak körbejár, majd eltűnik a bejárat mellett burjánzó földiszederbokrokban. A tüskék nem sebzik meg, mint ahogy az utolsó, földig hajló, érett gyümölcsök sem ejtenek foltot a közöttük suhanó bundán. A réten a fű egyre hűvösebb. A denevérek mozgolódnak. A sötétség már nem jár messze.

Hagyom, hogy a porrongy a padlóra hulljon, és reménytelen tekintettel nézek körbe a szürkületben. Mintha bele sem kezdtem volna. A házat nyilvánvalóan okkal adták ki ilyen jutányos áron, de nem gondoltam volna, hogy az, hogy „látatlanban” kiveszem, végül ezt fogja jelenteni.

Minden egyes felületet vastagon beborít a por. Az ablakpárkányokat legyek és darazsak tetemei borítják, amelyek konfettiként szóródnak szerteszét, amikor hozzáérek a függönyökhöz. A magammal hozott tisztítószeres szálnak kevesnek bizonyulnak: egy flakon mosogatószer, egy szivacs, néhány papírtörölő. Mégis mit gondoltam, mire jutok ezekkel? *Nem is gondolkodtál, az a baj* – mondja egy hang az elmém legmélyéről –, *mert azt képzelted, hogy tökéletes les.*

Magamat megmakacsolva odalépek a nagy, sötét kredenchez, amely az egyik sarokban lapul. Még a takarítás is jobb annál, mint amikor mozdulatlanul állok, és hagyom, hogy a gondolataim összevissza cikázzanak. Végighúzom a porrongyot a polcokon, az ide-oda dőlő könyveken. A legtöbbjük bőrkötésű, a fedelük meghajlott a korral. Az ismerős címek felvidítanak, mintha régi barátokkal találkoznék az otthonomtól ily messze. Letörölöm a port néhány Dickens- és Hardy-kötetről, egy darabjaira hulló bibliáról és egy-két foszladozó kalendáriumról. Egy vékonyka, felirat nélküli könyv arra vár, hogy levegyem, és felnyissam a fedelét. Olyan, mint egy vázlatfüzet, az első oldalát cirkalmas aláírás díszíti:

A nyitott bejárati ajtóhoz közel hirtelen valami megmozdul, ijedtemben majdnem kiesik a könyv a kezemből. Csapkodó szárnyak, sötét árnyak. Közelebb lopódzom, hogy jobban lássam. Odakint lassan leszáll az éj, és denevérek repkednek meg szállnak alá a vörösben és galamszürkében úszó égen. A vékony visításuk mosolyt csal az arcomra. Visszamegyek a házba, a villanykapcsolót keresve. Van egy bumfordi és meglehetősen ódivatú kapcsoló a bejárati ajtó mellett. Megnyomom, ám semmi sem történik. Újra és újra megpróbálkozom vele. Egy pillanatra sem villan fel a fény.

Aggodalom szorítja össze a szívemet. Beletúrok a táskámba, a telefontöltőmet keresve. A fal mentén láttam egy konnektort. Olyan, mintha a hetvenes években készült volna, de bedugom a töltőmet, és bekapcsolom a végén lógó telefonomat, majd reménykedem.

Nincs szolgáltatás – jelenik meg a képernyőn. És nincs áram se. Ezt nem hiszem el! *Gondolkodj!*, mondom magamnak. *Kell lennie valahol egy biztosítéktáblának.* Már szinte alig pislákol odakint egy kis fény, és egyre több sötét árny áramlik be a kis házba odakintről, mint amikor a víz utat talál egy sziklás medencébe. Végül megtalálom a biztosítéktáblát a kamrában. Egy pók hull rám a törekeny műanyag dobozról, ám kivételesen túlságosan ideges vagyok ahhoz, hogy érdekeljen. Gyorsan lerázom, és felnyomom a biztosíték kapcsolóját.

Semmi eredmény.

Pánik lesz úrrá rajtam. Az elmúlt hónapok minden elnyomott érzelme egyszerre rohan meg, hogy leterítsen. Az ingatlanügynök ugyan adott egy telefonszámot vészhelyzet esetére, de nincs térerő. Kocsim sincs, amivel be-

mehetnek a faluba. És még ha biztosan tudnám is, hogy gyalog merre induljak – ráadásul fogalmam sincs –, nincs elemlámpám, és az éjszaka sötétje itt áthatolhatatlan. Nyoma sincs a városi éjszakának, amelyet az utcalámpák bevilágítanak, én pedig ehhez szoktam. A vidéki sötétség teljesen elnyeli az embert, miközben nyüzsgönek benne a különféle élőlények.

Szedd össze magad! Gyűjts tüzet a kandallóban! Keress gyertyákat! A fény mindent jobbá tesz majd. Remegő kézzel nyitogatom a kamra tárolóinak az ajtaját meg a fiókokat, ám csak ragacsos evőeszközöket és maszatos tányérokat találok. Gyertya sehol. Felbotladozom a felső szintre, be a legnagyobb hálósobába, de alig látom, hová lépek. Egy nagy, sötét ágy terpeszkedik a helyiségben, rajta takaró sincs, csak egy faliszőnyeg lóg mellette a falon. Az ágy lábánál egy láda áll, de le van zárva.

Benyomom a másik hálósoba ajtaját is. Ezt valaki lomtárnak használta, pár doboz hever a padlón, meg egy törött lámpa. Túl sötét van ahhoz, hogy mindent jól megnézhessek, de nemsokára olyan sötét lesz, hogy egyáltalán nem fogok látni. Leszaladok a nyikorgó lépcsőn. A kredenc fiókját alig tudom kihúzni. Valahogy mégis sikerül kirángatnom a helyéről, de ettől egy rakás könyv leesik a polcról.

Beletúrok a fiókba, a kezem papírt és műanyagot, spárgát és üveget ér, majd beleütközik valami hűvös és viaszos tárgyba. Megkönnyebbülésemben majdnem elsírom magam, amikor előhúzok egy gyertyát, majd utána még párat. A kandalló párkányán van egy doboz gyufa, és csendesen fohászkodom, hogy meggyulladjanak. Eszembe se jutott gyufát hozni magammal. *Tiszta hülye vagyok*, gondolom. Az idegességtől véletlenül eltöröm az első szálát, de a második gyönyörűen, fényesen ég.

Hamarosan már meleg, aranyló fény tölti be a szoba sarkát. A gyertyát a kezemben tartom, mint egy talizmánt, egy szent ereklyét, amely megvéd a sötétől.

„Ismerem azt a helyet – sejlik fel gondolataimban az öregember hangja. – Egy éjszakát sem bírna ki ott.”

Rádöbbenek, hogy remegek, nemcsak a hidegtől, hanem a félelemtől is. A bejárati ajtó még mindig tárva-nyitva áll. Gyorsan odalépek, és becsapom, majd ráfordítom a kulcsot. Bármi lesekedjék is odakint, ide be nem jut. Ki fogom bírni ezt az éjszakát, egyes-egyedül. Ebbe a gondolatba kapaszkodom, hátha felmelegíti a bensőmet egy kicsit a felháborodás.

Az első pár tűzgyújtó próbálkozásom hamvába hull, szinte belefulladok a füstbe, de végül lángra kap a gyújtós, majd egy fahasáb is, és tűznyelvek táncolnak körülötte. Győzedelmes érzéssel ereszkedem a sarkamra a kandalló előtt. Odakint már teljes a sötétség. Behúdom a dohos függönyöket, és közben megpillantok valamit, ami az ablaküveg mögött settenkedik, árny az árnyak között. Újabb hasábot dobok a tűzre, hadd égjen még vadabbul, még fényesebben.

Nem lépek ki a tűz alkotta kör biztonságából. Ma este semmiképp sem. Ehelyett odahúszom a kandalló mellé az öreg karosszéket, előveszem a hálósákomat, és magam köré tekerem. Megpróbálok olvasni egy kicsit, és igyekszem az égő fa halk pattogására összpontosítani. Hátha az elnyomja a kis ház recsegését-ropogását, vagy a bagoly magányos huhogását, amely az éjszaka szelleme-ként kísért.

Idővel feladom. Megfogom az egyik gyertyát. A láng inog a kezemben, ahogy a kamra felé lépdlelek. A kandallótól távolabb a kőlapok hidegek és nyirkosak. Szántsándékkal nem nézek ki az ablakon, helyette felkapom

az egyik üveget, amelyet már korábban kiszúrtam, és visszasietek a fénykörömbe.

A folyadék rubinvörösen csillog, amikor a tűz felé tartom. Letekerem a kupakját, és óvatosan belekortyolok. Édes íz árad szét a számban. Behunyom a szemem, és szederbokrok aromáját érzem, a napfényét, amely megcsillan a gyümölcsön. Lassan újra belekóstolok a szederborba, és közben az az idős asszony jár a fejemben, aki készítette. Vajon olyan bérlő vagyok, akire a végrendelete írásakor gondolt, vagy csalódottan venné tudomásul, hogy én üldögélek a házában? A bor és a tűz játékony hatásának köszönhetően végre elálmosodom, és lassan elszenderülök.

Ám a pihenés nem tart sokáig. Egy zaj riaszt fel, és hirtelen teljesen éberem bámulok a sötétségbe, minden neszre füllelek. A hang a bejárati ajtó felől jön: karmok kaparásznak, tapogatóznak a fadeszkákon, valami be akar jutni a házba. Az elmémbe számtalan mítosz és legenda emléke rohan elveszett lelkekről, a sátán és a tündérek kutyáiról, azokról az elátkozott szellemekről, amelyek örök életükre éjszakai bolyongásra lettek kárhoztatva... Túlságosan félek ahhoz, hogy kinyissam az ajtót és kinézzek, a rémülettől csak annyira vagyok képes, hogy a fejemre húzzam a hálózszakot, befogjam a fületem, és várjam, hátha abbamarad a zaj.

Minden bizonnyal így aludtam el, a hálózszakom alatt kucorogva, mint egy gyerek, mert álmodok. Nem egy helyről vagy emberekről, hanem egy dalról. Eltölti az elmémet, olyan szép lassan, mint ahogy az alkonyat leereszkedik, és olyan mélyen, mint a földben megbúvó érc. Nincs szövege, amelyet elismételhetnék, nincs dallama, amelyet eldúdolhatnék. És mégis, valahogy ösztönösen tudom, mit jelent.

Olyan dal ez, amely a téllal kezdődik. Hallom a hó sutogását, a fagy kuncogását, ahogy végigkúszik a földön.

Hallom, ahogy a fű ropog a léptek alatt, és a víz sóhajt a befagyott pataokban. Érzem, hogy a vérem lassabban áramlik, az ereimben jéggé dermed, és amikor már azt hiszem, halálra fagyok, valami megváltozik. A hideg visz-szahúzódik, és minden elolvad, teret adva a tavasznak.

Mennydörögve ver most egyszerre számtalan szív, ahogy ezernyi újszülött élet szökken szárba. Hallom, amint a sötétség halk lábakon követi őket, arra várva, hogy támadhasson, fékezhetetlenül, mint a dagály. Ám hallom azt is, ahogy ugyanezek a mancsok szökkennek, és átugranak a nyárba, hogy elkapják a nap sugarait. Hallom a bogyókat és a madarakat és a virágokat, amelyek megillatosítják a rövid, izgatott éjszakai órákat.

Ezután hallom, ahogy ez az érett lét túlcsordul, és ősz-be hanyatlik. A dal lelassul, hajnali ködbe vész, hosszú, sötét éjszakákba, az év vége felé haladva. Hallom, ahogy a fák levelei száradnak, és a mindenszentek lángolását. Most a vadászok kürtje szól, a lovasok átrobognak az égen, az elmúlt évet üldözve. A lázas lélek éjét hallom, amikor a világ rendje felbomlik.

A dal eléri a csúcspontját, és rádöbbenek, hogy mind-az, amit eddig hallottam, ide vezetett. A dallam elhalkul, mint a csendesen hulló hó, elér a karácsony ünnepéhez. Az éjhez, amikor a régi és az új összeér a kandalló tü-zében, amikor az idő egyszerre a múlt, a jelen és a jövő. Ilyenkor minden gyűlölködés az enyészeté lesz, és a szívet egyetlen elszórt szó meggyógyítja. Ekkor rádöb-benek, hogy a gyönyörűségtől már folynak a könnyeim, és az énekes felé nyújtom a kezem...

Felébredek, a kezem továbbra is kinyújtva tartom. Igyekszem felidézni a dalt, a dallamot, de minden egyes lélegzetvételemmel egyre inkább elszállnak a hangje-gyek, darabokra hullanak. Egy pillanatra úgy tűnik,

mintha a kis házat megtöltené a frissen vágott lomb illata. Aztán ez is elillan.

Odakint, a sötétben, egy hang hallatszik, és reménykedve fülelek. Ám ez nem a szavakkal le sem írható gyönyörűségű dal, hanem csupán egy macska, amely a holdra nyávog panaszosan.

A dal egész éjjel szól. Több ezer éve éneklük már, minden évszak kezdetén, és még legalább ezer évig fogják. Egy ősi dal, mindig és sosem ugyanolyan. Addig tart, mígnem az ég elszürkül, és a hideg elől el nem menekülő madarak elkezdik óvatos reggeli köszöntésüket. Az énekes fülel. A nő alszik.

Kinyitom a szemem. Lágy fény szűrődik be a függönyökön át, és odakintről madárdalt hallok, amely az egész völgyben visszhangzik. Reggel van. Túléltem. Eddigi létem leghosszabb éjszakáján vagyok túl.

Elgyötörve és elmacskásodott végtagokkal kimászom a karosszékéből. A tűz már szinte teljesen kialudt, csak némi parázs világlik a vastag hamuszőnyeg alól. Muszáj több fát szereznem. És meg kell találnom a kinti mellékhelyiséget. Dideregve veszem fel a cipőmet. Körülöttem mindenfelé az álmatlan éjszakám bizonyítékai hevernek: a kredenc kihúzott fiókjai, a leégett gyertyák, a polcról levert könyvek. A nappali fényben az egész olyan hihetetlennek tűnik. Mégsem feledhetem a szívem rettegését, sem a dalt, amely megtöltötte az álmaimat.

Kinyitom a bejárati ajtót. Odakint egy tökéletes őszi reggel fogad. Ködbe borult a völgy, a fák levelei narancs-sárgán és aranylón ragyognak az ágakon. Nagyot lélegzem a hús levegőből, és újra remény tölt el. Ahogy rá-

lépek az ösvényre, valami megmozdul a faágak között: egy árny, amely túl nagy ahhoz, hogy madár lehessen. Érzem, hogy valaki figyel.

– Gyere elő! – kiáltom, a hangom ereje átvágja a nyugodt erdőt. – Tudom, hogy itt vagy.

És valóban: válaszként falevelek zörögnek, és egy hatalmas, sötét alak ugrik elém a kerti ösvényre. A hideg ellen felborzolt bundája fekete, mint a szén, benne falevelek és ágacskák. A városban odaléptem volna hozzá, és halkán hívogattam volna magamhoz, kinyújtva a kezemet, hogy hát-ha megsimogathatom. De itt nem teszem. Nem lenne helyes. A macska felnéz, és egy pillanatra megdermedek a szempár láttán: sárga, mint a faggyú, sárga, mint a kukorica.

– Á, szóval te vagy az a macska, amelyik itt él, igaz? – kérdezem kényszeredetten, és azon morfondírozok, miért érzem magam ettől ilyen furán.

Az állat egykedvűen ásít egyet, és nyalogatni kezdi a mancsát.

– Gondolom, te voltál az tegnap este, aki az ajtót kaparászta – folytatom –, aztán meg órákig a tetőn nyivákkolt, amikor én aludni próbáltam.

Ez mintha untatná a macskát. A farkát ide-oda dobálja az ösvényen, és a másik irányba néz.

– Ide hallgass, ha együtt akarunk élni itt, akkor egy-két dologban meg kell állapodnunk, jó? – kérem tőle jogosan. – Nem ébreszthetsz fel az éjszaka közepén, nem nyávoghatsz és nem kaparászhatod az ajtót. Ha be akarsz jönni, akkor még azelőtt szólj, hogy lefeküdnék aludni.

A macska feláll, és elvonul a rét felé, a farkát gögösen felemelve.

– Egyetlen napot töltök egyedül – motyogom, miközben az árnyékszék felé trappolok –, és máris örült macskás nő lettem.

Mindent megteszek, hogy a kinézetemet valahogy normálissá varázsoljam, habár a bojler – természetesen – nem működik, így csak hideg víz áll a rendelkezésemre. Tegnap, amikor átadta a kulcsokat, az ingatlanügynök Mrs. Welwyn meghívott, hogy a vasárnapi ebédet költ-sük el együtt a helyi pubban. Hogy ezzel is üdvözljenek a helyi közösség új tagjaként, mondta, nyilván azért, hogy Mr. Roscarrow ellenséges viselkedését tompítsa.

Gyönyörű napunk van, ideális a sétára. Az őszi színek aranylón izzanak, a tél már csupán egy lélegzetvételnyi tá-volságra van. A kis ház ajtaja előtti lépcsőn üldögelek, és kiterítek egy térképet az ölemben. Akkor találtam, amikor a kredencre pakoltam vissza a könyveket. Kézzel rajzolták, a jóég tudja, milyen régi. A papírja már sárgul, és a bőr, amelyre rákasírozták, megpuhult az eltelt idő során. *Enys-yule* – hirdeti a felirat a tetején. Végignézem a rajzot, és hi-tetlenkedve rázom a fejem. A völgy meredek oldalán felfelé húzódva öt és fél hektárnyi erdőség veszi körbe a kis házat. A térkép egy utat jelöl a keleti részen, ahol egy *Lanford* fel-iratú nyíl mutat a falu felé. Mellette, a völgy határához egy kört rajzoltak, rajta egy szó: *Perranstone*.

Odasétálok, ahol a térkép szerint az ösvénynek kez-dődnie kellene, a rét szélén. A harmatos fűben észreve-szek valamit, ami egy kockakőre hasonlít: egy évszázá-dokkal ezelőtt itt húzódó út maradványa. Habozok. Szinte teljesen benőtte a fű meg a csalán. Talán inkább a hosszabb utat kellene választanom, amely a dombra felkanyarodva kivezet az autóútra. A vállam felett visz-szanézek, mert olyan érzésem van, mintha valaki figyel-ne. A macska biztosan errefelé lézeng. Egyelőre minden barátkozási kísérletemet merev elutasítással fogadta. Találtam egy tonhalkonzervet a kamrában, a tartalmát pedig kivettem neki, és kiöntöttem a tálkából a nyálkás,

zöld vizet, majd frisset töltöttem bele. Ám egyiket sem méltatta figyelemre. Később láttam, ahogy egy halott molylepkét eszik. Egy pillanatra felvillan valami fekete a nádtetőn. Odakapom a tekintetemet. A macska odafent üldögél, napozik, és elítélően néz rám.

Összehajtom a térképet, és mély levegőt veszek, majd elindulok az ösvényen. A bozótosban hemzsegnak a bogarak, és többször is borzongva söpröm le a kékretlen látogatókat a karomról. Egy-két perc elteltével a sűrű aljnövényzet ritkulni kezd kissé, és kitisztul a tér. A macskakövek kivezetnek a saras és mohás területről, az út immár lefelé tart, egyenesen bele a patakba. Egy gázló! – ismerem fel. Átrappolok rajta, és közben elképzelem, milyen lehetett ez a hely évszázadokkal ezelőtt.

A lábam szinte magától követi az ösvényt, még akkor is, amikor eltűnik a fák gyökerei alatt, vagy egy időre nyoma vész, és csupán itt-ott bukkan elő pár macskakő. A gondolataimba feledkezve már csak akkor veszem észre a tisztást, amikor odaérek. Megpillantva megdermedek, és elakad a lélegzetem.

Egy hatalmas kő áll a magyalliget közepén. A faágak olyan vastagok, mintha összefonódtak volna, szinte áthathatatlan falat alkotva, amelyet csupán egy-egy nyílás bont meg a liget két végén. A magyalbokrok ősök lehetnek, néhol csaknem eléri a tízméteres magasságot, a fényes, zöld leveleik között sűrű árnyak bujkálnak. Ám a kő még a fáknál is öregebbnek tűnik, az idő vasfoga már kikezdte, moha- és zuzmóköpeny takarja. Embermagasságú, és olyan széles, mintha kitárnám a karomat, a közepén pedig egy kerek nyílás fúrja át.

Libabőrös leszek. Mi a csuda ez? Előveszem a térképet. Rajta, a völgy szélén ott díszeleg egy tintával rajzolt kör, felette a szó: *Perranstone*. Ez a furcsa, őssereg dolog

jelzi Enysyule szélét. Próbálom figyelmen kívül hagyni a szívemet összeszorító aggodalmat, és óvatosan belépek a tisztásra.

Azonnal megszédülök, mintha túlságosan gyorsan álltam volna fel. A látásom elhomályosul, a fülem csengeni kezd, és egy pillanatra minden elsötétül. Viharverte ágak recsegését hallom, és verdeső szárnyakat, egy ló nyerítését meg egy nő sikolyát...

Pislogok egyet, és mindez eltűnik. A völgy ugyanolyan, mint előtte, tele távoli madárdallal és őszi napfény-nyel. Tekintetem a kőre szegezem, ám nem látok mást, csupán egy őszöreg követ, amely csendben áll egy tisztás közepén. Most már észreveszem, hogy a macskaköves út folytatódik a másik oldalon, és továbbkanyarog az erdőben. Miért nem említette Mrs. Welwyn ezt a helyet nekem? Számomra fontos információnak tűnik, ha az ember hátsó kertjében egy ősi monolit áll, már ha egyáltalán ez a kő az. Bár ő talán úgy vélte, semmi jelentősége. Vagy nem is tudja, hogy itt van... Én sem tudtam volna e nélkül a térkép nélkül.

A tisztás szélén haladok tovább, távolságot tartva a kőtől. Abban a pillanatban, hogy kiteszem a lábam a magyalligetből – vagyis elhagyom Enysyule területét –, valami megváltozik. Olyan érzés, mintha az idő felgyorsulna körülöttem, és magával hozná a modern kori világot. Hirtelen már hallom egy repülőgép zúgását, megcsap a szántóról érkező trágyaszag, és fülembe kúszik egy kutya ugatása valahonnan a közelből.

Pontosabban egészen közelről, és az ugatás egyre hangosabb, egyre lelkesebb. Felpillantok, amikor az aljnövényzetből levelek repülnek fel, és egy kutya rohan felém, örületes hangzavart keltve. Ösztönösen hátrálok, amíg a lépteim visszavezetnek a tisztásra.